

22.
Kerres förtät sig på sin stora makt, De gå
och de spillet-pallar. De sträva i höghet, i
och i pratt; Men sluttigen kommer allt det i förtät,
Som offras på Jellals altar.

21.
Målsägande det hus hvarerf nysthet är, Mål-
frågade hvarstätt med heder; Men tvekan, det hvar-
dom och brödetstap är, Samla uppstätt och allting
förtät Målsägande af hvarerf och eder.

20.
Upp lyftigt att se på sina talas, Der
wänstap, ej bränvinsstämjas, Der gästner ej fram-
la med släp och glas, Men spelmannen spelar för
Målsägande och Måls, Och alla i enighet stämjas.

19.
En gång ett manstap uppstämjas hvarstätt, Måls-
frågade i frig och i faror. De sluttigen spelmannen på
bränvinsstämjas, De sluttigen höra gå under i qvatt,
Men bränvinsstämjas det till sinar.

18.
Om man bränvinsstämjas, En gång ett manstap uppstämjas hvarstätt, Måls-
frågade i frig och i faror. De sluttigen spelmannen på
bränvinsstämjas, De sluttigen höra gå under i qvatt,
Men bränvinsstämjas det till sinar.

17.
Kerres förtät sig på sin stora makt, De gå
och de spillet-pallar. De sträva i höghet, i
och i pratt; Men sluttigen kommer allt det i förtät,
Som offras på Jellals altar.

8. Åh! mitt hela hjerta blöder, När jag mina
likar ser, Mina syston, mina bröder Störstas af sin
lusta ner, Etanna, menska! än en gång Hör min
bittra klagosång.

9. Herre! mina händer sträckas Upp mot Himlen,
Hör min bön: Nå ännu din nåd mig räddas, Gif
mig ej förtjenter lön! Gif mig nåd, att wända om,
Blifwa dygdig, god och from!

10. Jag har länge nog arbetat På min egen
undergång, Åh! jag har ej bättre wakat, Dersför li-
der jag nu twång. Dock, med Herrans nåd, ej mer
Jag min lusta nåring ger.

11. Zions wåktare! mig hören, Nu est sargadt
får Er ber: Slut på bränvinslustan gören, Sjelswe
böjen icke Er Ned för starka dryckers Gud; Lyden
ej des enda bud!

12. Om blott en J kunnen draga Ur förderf-
wets swära fall, Skulle det wår Gud behaga, Som
ert nit wålsigna ställ. Sjön ej, Zions Wåktare!
Då J utswarne från se.

13. Mykterhets-förbunden fröne Gud med fram-
gång öfwer allt! Sjels i nåd du den belöne, Som
ej tager sak'n kallt. Styrk, wålsigna en och hwar,
Som från ondskan affsed tar.

Kostar 2 fl. Banco.

16.
Luttenne uppå alle spillet ger jag rent, Och
fullanden affsed jag gifwer. Han har genom sin
sa mången förwändt Och sagit på bränvinsstämjas
gen proccur. Jag gånst ut wås bonen bräwer.

15.
Målsägande det hus hvarerf nysthet är, Mål-
frågade hvarstätt med heder; Men tvekan, det hvar-
dom och brödetstap är, Samla uppstätt och allting
förtät Målsägande af hvarerf och eder.

14.
Upp lyftigt att se på sina talas, Der
wänstap, ej bränvinsstämjas, Der gästner ej fram-
la med släp och glas, Men spelmannen spelar för
Målsägande och Måls, Och alla i enighet stämjas.

13.
Om man bränvinsstämjas, En gång ett manstap uppstämjas hvarstätt, Måls-
frågade i frig och i faror. De sluttigen spelmannen på
bränvinsstämjas, De sluttigen höra gå under i qvatt,
Men bränvinsstämjas det till sinar.

12.
Om man bränvinsstämjas, En gång ett manstap uppstämjas hvarstätt, Måls-
frågade i frig och i faror. De sluttigen spelmannen på
bränvinsstämjas, De sluttigen höra gå under i qvatt,
Men bränvinsstämjas det till sinar.

11.
Zions wåktare! mig hören, Nu est sargadt
får Er ber: Slut på bränvinslustan gören, Sjelswe
böjen icke Er Ned för starka dryckers Gud; Lyden
ej des enda bud!

10.
Jag har länge nog arbetat På min egen
undergång, Åh! jag har ej bättre wakat, Dersför li-
der jag nu twång. Dock, med Herrans nåd, ej mer
Jag min lusta nåring ger.

9.
Herre! mina händer sträckas Upp mot Himlen,
Hör min bön: Nå ännu din nåd mig räddas, Gif
mig ej förtjenter lön! Gif mig nåd, att wända om,
Blifwa dygdig, god och from!

8.
Om blott en J kunnen draga Ur förderf-
wets swära fall, Skulle det wår Gud behaga, Som
ert nit wålsigna ställ. Sjön ej, Zions Wåktare!
Då J utswarne från se.

7.
Mykterhets-förbunden fröne Gud med fram-
gång öfwer allt! Sjels i nåd du den belöne, Som
ej tager sak'n kallt. Styrk, wålsigna en och hwar,
Som från ondskan affsed tar.

6.
Zions wåktare! mig hören, Nu est sargadt
får Er ber: Slut på bränvinslustan gören, Sjelswe
böjen icke Er Ned för starka dryckers Gud; Lyden
ej des enda bud!

5.
Om blott en J kunnen draga Ur förderf-
wets swära fall, Skulle det wår Gud behaga, Som
ert nit wålsigna ställ. Sjön ej, Zions Wåktare!
Då J utswarne från se.

4.
Mykterhets-förbunden fröne Gud med fram-
gång öfwer allt! Sjels i nåd du den belöne, Som
ej tager sak'n kallt. Styrk, wålsigna en och hwar,
Som från ondskan affsed tar.

3.
Zions wåktare! mig hören, Nu est sargadt
får Er ber: Slut på bränvinslustan gören, Sjelswe
böjen icke Er Ned för starka dryckers Gud; Lyden
ej des enda bud!

2.
Om blott en J kunnen draga Ur förderf-
wets swära fall, Skulle det wår Gud behaga, Som
ert nit wålsigna ställ. Sjön ej, Zions Wåktare!
Då J utswarne från se.

1.
Mykterhets-förbunden fröne Gud med fram-
gång öfwer allt! Sjels i nåd du den belöne, Som
ej tager sak'n kallt. Styrk, wålsigna en och hwar,
Som från ondskan affsed tar.

Enne nya och mycket wackra

W i s o r ,

Den Första:

Att Bränvinet sällan har gjort
något godt, etc.

Författad af en erfaren Rorrlänning.

Den Andra:

En wåkt Drinkares Klagosång.
Hören mig, då jag med tårar, etc,

Sahlun, J. S. Åkerbloms Boktryckeri.

1843.

Var på trogen. Derwid är ej annat än bedrägligt
Lättfärdige menniskor lockade bli Af listiga bof-

11

Artinglöpbende parter af följarepad, Bedrägliga
lögnare-andar, De frångå sig bränvin, tillika tobak,
Gör alla obegärliga de halwa god smak, De try sig
ej om hwar det hämmar.

10

Sag tänker för en lilla upp en tabell, Hur
Gud på tabellen blir tryckt: Der Gud har sin första
har sin sitt kapell, Det går den som blifvit en spå
teris träl: Sag menar på trogen — den fyrta.

9

Gör till ni blygghet: — Jag er säga mig, Com
fören vid frögärderorden: Er lappade crumbägg hwi-
lar derpå: Med hand under tind, tobakspipor och så
I stryken med höghjudda orden.

8

Gå längre tillbaka, så finner man fler ut
var det i gamla testamentet: En David, en David,
Höglärdens med fler, En hvar man läser hur de
fallit ner I det för omständiga eländet.

7

Gör vidare hjerner man ofta ser: Gud tro-
gar om Adams men sjunger. Ja, Englarne förja,
men sata han ler: Zinghöriga hemma förbittrade är.
Ad du synbörda så tungt.

6

Den Första:

Att Bränvinet sällan har gjort något godt, Det
vill jag i wisan utföra: Men mången har blifwit
till spe och till spott, Och det är hwar drinkares så-
krafte lott, Det skall ni omsider så höra.

2

Bewis utaf striften wäl mången kan så, Och
daglig erfarenhet lärer: Att mången af bränvinet us-
ling får gå, Wad sjuklig och slarwig, från topp ned
till tå, Och flera fraktheter dem tärer.

3

Christ gifwel att alla besinnade sig, Och toge
sig tidigt tillwara. Med Guds hjelp jag tänker att
omwända mig, Att jag måtte komma till bättringens
stig, Och undfly all syllers snara.

4

Den som har den lusten att supa sig full, Han
synbar mot alla budorden: Han är om sig sjelf och
sitt hus öfver huld, Han dricker till des han raglar
omkull, Men har icke bröd uppå borden.

5

En fördömlig synd är med alle sylleri, Derutas
bedrijs många laster Med swordom och slagsmål,
otukt, horeri, Och flera skämsstycken, dertill tjuveri,
På land och i stad utaf gaffar.

Den Andra:

En wäckt Drinkares Klagosång.

Hören mig, då jag med sårar, All min jemmer
kalar om Samt det qual mitt hjerta sårar, Och Er
snarligt wänden om: En med starka dryckers kraft
har mig Satan fången haft

2. Eup, mitt Barn! war Mor mins låra, Eup!
det gör din mage godt. Arma Mor! du ingen ära
har deraf på mullen fört Tidigt gjordes jag till
slaf, Sänktes ned i ondskans graf.

3. Com jag wärte till med åren, Wärte mitt
begär också: Och, i sjuksma barndomsåren Fick jag
rusig ofta gå. Ack! när jag det tänker på, Håren
sig då resa må.

4 Krogen blef derpå min fyrka, Hwarje slyllhund
blef min bror. Kort och Tarning mänd' jag dyrka,
Och på Presten tappert swor Då förderfwet han be-
stref, Och min ondskas blottad bief.

5 Många nätter har jag wandrat bort till hed-
ni lek och ro: Allt, hwad godt är, har jag klan-
drat. Drifwit gåt med andras tro. At min nästa
orått gjort Farit fram i synden fort.

6. Så har jag en usling blifwit, Så har jag,
i all min dag, Uppå syna-wägar klifwit Och för-
trampat Herrans lag Nu, förtård till kropp och själ
Twiflar jag om det blir wäl

7. Fäder! Mödrar! nu jag ropar, Hwät med rå-
ror jag er ber, Com med kyrkar öfwerhopar War-
net, som mot eder ler: Wäcken ej uti des bröst Es-
ter starka drycker edert.

Stä kann tärer till Wäta och Wern, — Svar
nästa, — samt Gud och hans Ende Con, som
sig trillar från synbörda, Wäcken trofast du wäl
ifran onskones Karm: Så tärer all lusta en ände.

27

De bränvinet nå'n gång, i trug och på haf
— Gick sporsamt insägar — till mörka: Så ro
du trugar och seglar i qwarf Så du går till plog
all slår dina slag på ången, all brukar i dyttia.

26

Stänta ej i ditt samwete qual, Wäcken du snar
med böden skall strida, Dermed att du allstaf bän-
nens skal, Com borttrotta menniskor till iusfundera
Och lät dygd och ära på siba.

25

Stimpel jag strifwer, men wälmunt det är. Gör
frånbar är det en spigel. Gått jag haft som an-
dra för bränvin begär, Och selat wäst i sjuksma, kast
andra jag lär: Förtärd min ensalidiga regell

4

Upphöhet finnes i brud och i tal: Höghjudda
om upplädd. Skutliga wägar och elaka tal, Det
end är kall påmuns i grunliga gwal. Höghjudda
wärdens släbber!

23